

Když pak žal. úřad i v odůvodnění nař. rozhodnutí samém se omezil toliko na poukaz k tomu, že smrt K. nenastala za okolností takových, které podle §§ 21 resp. 1 lit. a) cit. zák. zakládají nárok na vojenské zaopatření, aniž uvedl, které okolnosti, nárok st-lů zakládající, nemá za prokázané a proč je nemá za prokázané, trpí i v tomto ohledu administrativní řízení podstatnou vadou, ježto následkem tohoto nedostatku řádného odůvodnění odnímána jest straně možnost náležité obrany a nss-u možnost přezkoumání nař. rozhodnutí co do jeho zákonnosti.

Bylo proto naříkané rozhodnutí ze dne 11. prosince 1920 po rozumu § 6, odst. 2 zák. o ss zrušiti.

Pokud však stížnost řízena jest také proti výnosu min. nár. obr. ze dne 7. února 1921 č. —, shledal nss, že st-lům chybí legitimace k této stížnosti. Neboť tímto výnosem vyřízeno bylo odmítavě jen dožádání okresního soudu ve V. o zaslání spisů administrativních, z kteréhožto dožádání nijak nevyplývá, že by učiněno bylo jménem st-lů. Nař. výnos ten nebyl také řízen na st-le a nebyl jim doručen. Tímto výnosem nebylo tedy st-lům odepřeno — tak stížnost vytýká — právo k nahlédnutí do spisů administrativních a nezakládá projev odmítavého stanoviska min. nár. obr., týkající se zaslání spisů administrativních okresnímu soudu, pro st-le oprávněnost, aby podali osobně do tohoto výnosu min. stížnost k nss, ježto tímto výnosem jim nebylo ublíženo v nějakém jejich subjektivním právu.

Bylo proto stížnost, pokud jde o druhé nař. rozhodnutí, dle § 21 zák. o ss pro nedostatek legitimace st-lů zamítnouti jako nepřipustnou.

Č. 1269.

Mimořádná opatření: * Moučnou dávku podle § 6 opatření Stálého výboru ze dne 25. srpna 1920 č. 494 sb. z. a n. jest platiti i z pozemků železničních, podléhajících dani pozemkové, a to i když nejsou věnovány zemědělské výrobě.

(Nález ze dne 30. března 1922 č. 3245.)

Věc: Ředitelství čs. státních drah v Košicích (zast. Českou finanční prokuraturou v Praze) proti finančním ředitelstvím v Prešově a v Levoči o dávku moučnou (z katastrálního výnosu).

V ý r o k: Stížnosti se zamítají jako bezdůvodné.

D ů v o d y: Ředitelství čs. státních drah v Košicích byla předsána moučná dávka z katastrálního čistého výnosu půdy v obci M., jakož i v obcích okresu S., N. V. a okresu G. V rekursech bylo stranou namítáno, že dle nařízení vlády ze dne 23. září 1920 č. 541 sb. z. a n. jest této dávce podrobena pouze plodná půda, že však pozemky železničního tělesa, zapsané v knihách železničních, tudíž určené k účelům jiným než zemědělským, jsou půdou neplodnou, byť i pozemky ty zapsané v katastru daně pozemkové dle původního svého označení podléhaly dani pozemkové. Rekursy ty byly zamítnuty co do povinnosti dávkové rozhodnutím finančního ředitelství v Prešově ze dne —, resp. rozhodnutími finančního ředitelství v Levoči ze dne —.

Stížnosti do těchto rozhodnutí podané zamítl nss z těchto příčin:

Dle § 6 opatření Stálého výboru N. S. ze dne 25. srpna 1920 č. 494 sb. z. a n. o úpravě a úhradě cen mlýnských výrobků jsou povinni vlastníci půdy k úhradě nákladů spojených se zlevněním mouky pro vrstvy méně majetné zapraviti dávku, která činí dvojnásobný katastrální čistý výnos vinic, zahrad a lesů a poloviční katastrální čistý výnos půdy ostatní, podléhající pozemkové dani. V čl. I. č. 1 prov. nařízení ze dne 23. září 1920 č. 541 sb. z. a n. se pak stanoví, že dávce z katastrálního výnosu půdy podléhá veškerá plodná půda celého území, patřící pod svrchovanost republiky čsl.

Podle jasného znění § 6 cit. opatření Stálého výboru N. S. povinnost platiti moučnou dávku postihuje všechny vlastníky jakékoliv půdy bez rozdílu, jen když půda ta podléhá pozemkové dani. Prováděcí nařízení, mluvíc o plodné půdě, nemůže tím ničeho jiného míniti, nežli půdu, podléhající dani pozemkové, nikoliv však — jak stížnost tvrdí, — půdu věnovanou zemědělské produkci. To plyne též ze čl. I. č. 4 prov. nařízení, dle něhož jest pro povinnost platiti dávku moučnou a pro stanovení její výše rozhodným stav katastru daně pozemkové dnem 1. září 1920 a dle něhož nemají později nastalé změny vlivu na předpis dávky.

Námítka stížností, že pozemky dráh, zapsané v katastru daně pozemkové toliko jako parifikáty půdy plodné, nejsou půdou plodnou, jest rovněž bezpodstatnou. Neboť rozhodnou jest dle uvedeného pouze skutečnost, že z pozemků se předpisuje daň pozemková. V daném případě jde o pozemky, jež, byť i byly určeny za pozemky železniční a nejsouce používány k prvovýrobě jsou označeny jako parifikáty, vykazují přes to dle katastru daně pozemkové čistý výnos a jsou tudíž dle tohoto katastru stíženy pozemkovou daní dle §§ 4 a 11 zák. čl. VII: 1875. Potom však jest v daném případě stěžující si ředitelství povinno moučnou dávkou a to dle § 6 opatření Stálého výboru ve výši polovičního katastrálního výnosu pozemků těch.

Názor stížností, že dávka ta jest vlastně dávkou postihující jen samozásobitele, nemá z výše uvedených důvodů opory v zákoně. Ve stížnostech citované materiálu opatření Stálého výboru nemohou názor ten podepřiti, poněvadž Stálý výbor původní vládní návrh, jak i stížnosti samy uvádějí, nepřijal, nýbrž v § 6 cit. svého opatření zavedl zcela jinou úpravu, a to právě zdaněním veškeré půdy podrobené dani pozemkové.

Stížnosti jsou tudíž bezdůvodné, pročez je bylo zamítnouti.

Č. 1270.

Zabírání budov: * Opatření prodejních místností pro předměty státního monopolu nelze pokládati za veřejný zájem ve smyslu zákona ze dne 12. srpna 1921 č. 304 sb. z. a n.

(Nález ze dne 30. března 1922 č. 4318.)

Věc: Sidonie V. a obec Velké Topolčany (adv. Dr. H. Růžička a Dr. A. Blech z Prahy) proti vládnímu referátu veřejných prací při ministerstvu s plnou mocí pro správu Slovenska v Bratislavě stran zabránění části domu.